

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ PHYLIS HAMBLEDON

Ἡ λαϊδὴ Λέσσιγγαμ, ἀκούσιπτιμένη στὸ κομπὸ τῆς γραφεῖο, χαμογελοῦσε μὲ ἐπιείκεια, ἀκούγοντας τὴ χαροῖμενη φλυαρία τῆς φτωχῆς ἀναδεξιμάς τῆς Πόλλυ, ἡ ὁποία, καταπίνοντας γοργὰ τῆς μπουκιῆς τῶν γλυκασμάτων καὶ τὰ βουτυρομένα ψωμάκια τοῦ τσαγιού, ἔλεγε συγχρόνως στὴ νοινά τῆς :

— Τὸν λένε, ξέρετε, Μπίλλ. Ἐίνε ζωγράφος μὲ ἀξία καὶ κερδίζει πολλὰ λεπτά. Μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς τὸν Ἰούνιο ἐξάπαντος θὰ παντρευτοῦμε. Καί...

— Καὶ δὲν μοῦ λές, ἐπὶ τέλους, ἐσύ, κακὸ κορίτσι, πὼς μὲ ξεκούφανε; τὴση ὥρα μὲ τὸν Μπίλλ σου, πὼς τὸν γνωρίσεις; τὴ δίκιοφῃ ἢ ὄμορφῃ καὶ δροσερῇ σάν τριαντάφυλλο, παρὰ τὰ σαράντα τῆς χρόνα, νοινά τῆς.

— Τὸν γνωρίσα στὸ ἐργαστάσιο σοκολατοποιίας, στὸ ὁποῖο ἐργάζομαι, νοινά μου. Ὁ προϊστάμενός μου τὸν ἀγαπᾶει πολλὸ καὶ τοῦ δίνει κάθε τόσο ἐργασία. Ζωγραφίζει γλάστρες μὲ λουλούδια, τοπία μὲ δέντρα δίχως φύλλα καὶ μὲ χόνη γύρω—γύρω καὶ τῆς ζωγραφίῆς του αὐτῆς τῆς τυπώοντες σὲ χρωματιστὰ χαρτάκια καὶ τυλίγομε μ' αὐτὰ τὰ φοντὰν καὶ τῆς σοκολάτες μας. Νά τὸν δῆς, νοινά μου, πὼς ζωγραφίζει, εἶνε μαγεῖα!... Τὸν ἀγαπᾶ πολλὸ—πολλὸ τὸν Μπίλλ μου.

— Καὶ σοῦ εἶπε πὼς θὰ σὲ πάρῃ; ρώτησε εὐθιμα ἡ λαϊδὴ Λέσσιγγαμ τὴν Πόλλυ. Κι' ἐκείνη, ριχνοντας τὴν ἀθῶα παιδικὴ ματιά τῆς σὴν βαθύτατη προστάτιδα καὶ νοινά τῆς, χιτίπρε προσχρα τῆς παλάμης τῶν χερσίων τῆς καὶ φώναξε μὲ λαχτάρα :

— Μά, νά, νά... Μοῦ τὸ βεβαίωσε πολλὲς φορές. Καί... Ὁθέλει, νοινά μου, νὰ τὸν γνωρίσης; Σὲ μισὴ ὥρα, στῆς ἔξη ἀκριβῶς, ἔχομε δόσει ραντεβού στὸ δωματίό του. Στὸ ἀτελιέ του, δηλαδή.

Κοκκίνοντες ἀπὸ τῆς ἡ ἀγνὴ μικροῦλα, μόλις πρόφραε τὴν τελευταία φράση τῆς. Κι' ἐπειδὴ τώρα ἡ λαϊδὴ Λέσσιγγαμ, αὐτὴ ἡ γοητευτικὴ, μὰ θεοτέλλῃ ζωτοχῆρα, τὴν κίτταζε κάτω ἐκπληκτικὰ καὶ παράξενα, ἡ Πόλλυ βιάστηκε νὰ προσθέσῃ :

— Ὁ Μπίλλ, νοινά μου, εἶνε ἕνος νέος ἱξέντιλεμαν. Μ' ἀγαπᾶει μὲ τὴν καρδιά του καὶ δὲν θέλησε ὡς τώρα οὔτε νὰ μὲ φιλήσῃ καν. Ἐρχεστε μαζί μου, νὰ τὸν γνωρίσετε κι' ἐσεῖς; Θὰ ἐνθουσιαστοῦμε κι' οἱ δύο μας γι' αὐτὴ σας τὴν καλωσύνη. Ἐλάτε, νοινά μου. Κάντε μου τὴ χῆρα.

Ἡ λαϊδὴ δὲν θέλησε κι' ἄλλα παρακάλα, Σινησιπτιμένη μὲ τὴν ἐλευθερὴ καὶ γεμάτη σκάνδαλα ζωὴ τῆς, νὰ βλεπῇ παντοῦ τὴν ὄμῃ, τῆς ρεαλιστικῆς ἀγάπῃ, δὲν χώνευε στὸ μυαλό τῆς τὴν ἰδέα ἐνὸς ἀγνοῦ κι' αἰθῶν εἰδύλλου. Γι' αὐτὸ καὶ συγκώθηκε ἀμέσως ἀπ' τὸ γραφεῖο, λέγοντας σὴν ἀναδεξιμά τῆς :

— Θὰ ρθῶ μαζί σου, Πόλλυ. Θὰ φτάσουμε νορίς ἐκεῖ μὲ τ' αὐτοκίνητό μου. Κι' ἂν σ' ἀγαπᾶει ἀληθινὰ ὁ καλός σου, δὲν θὰ βγῇ ζημιωμένος, καλὴ μου μικροῦλα, γιατί ἡ προίκα πὼς θὰ σοῦ δώσω, θὰ εἶνε ἀρκετὴ. Μπρός... Ἐλα...

Στῆς ἔξη ἀκριβῶς, τὸ πολυτελέστατο αὐτοκίνητο τῆς λαϊδῆς, τῆς ἔφερε στὸν προορισμό τους. Μὰ ὅσο νὰ φτάσουν στὸ πενιχρὸ δωματίο τοῦ Μπίλλ, σκαρφαλοῖμένο στὸ τελευταῖο πάτωμα τῆς πελωρίας ἐκείνης πολικατοποιίας, ἀνέβηκαν τόσα πολλὰ σκαλοπάτια, ὥστε ἡ λαϊδὴ Λέσσιγγαμ, ἀσπνήθιστη σὲ τέτοιον εἶδος γυνάσματα, ἦταν κατακόκκινη καὶ λαχανιασμένη ἀτελιστικά.

Ἡ Πόλλυ χιτίπρε ἐλαφρὰ τὴν κλειστὴ ἐξώθῃρα τοῦ δωματίου τοῦ καλλιτέχνου κι' ἀμέσως σχεδὸν παρουσιάστηκε ὁ Μπίλλ, κρατώντας στὰ χέρια του τὴν παλέττα μὲ τὰ χρώματα τῆς ζωγραφικῆς του.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

— Μπίλλ, ἡ νοινά μου, λαϊδὴ Λέσσιγγαμ... Θέλησε νὰ σὲ γνωρίσῃ, εἶπε χαροῖμενα ἡ Πόλλυ κι' ὁ Μπίλλ μὲ μὰ βαθεῖα ὑπόκλιση, μουνιούρισε συγχισμένος σὴν ἐλευστικὴ κι' ἀριστοκρατικὴ κυρία :

— Τὰ σέβῃ μου, μιλαῖδη. Ἐίμαι εὐτυχιμένος γι' αὐτὴ τὴν τιμὴ.

— Ἀχ! Οὐφ! Ἀχ! στέναξε ἡ μιλαῖδη καταλαχανιασμένη, ἀγαπητὴ μου κύριε, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια, Ἐίμαι τρομερὰ κοφρασιμένη, δυστυχῶς. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀνέβηκα σὴν κορυφὴ τῶν Ἄλπεων!...

Ὁ Μπίλλ τῆς φίλησε μὲ ἀβρότητα τὸ χεῖρ καὶ τὴν προσάλεσε νὰ περᾶσῃ στὸ ἐργαστήριό του.

Κάθησαν ὄρα ἀρκετὴ ἐκεῖ μέσα. Σὲ μὴ καρέκλα ξεπλωμένη ἡ λαϊδὴ Λέσσιγγαμ, τυλιγμένη στὰ πολύτιμα γουναροῦκα τῆς, γιατί τὸ κρὸ ἦταν ἀισθητὸ σὴν χροῖς ἀποστραγα καμαροῦλα τοῦ Μπίλλ, κίτταζε ἀχόρταγα τὸ νεαρὸ ἱξενόγαρι. Οἱ δύο νέοι ἐξγοισατο κι' ἀποροφραμένοι ἀπ' τὴν εὐτυχία τῆς ἀγνῆς ἀγάπῆς τὸν, φλυαροῦσαν ἀτελειωτὰ μπρός σ' ἕναν πίνακα μωστολειομένο, ὁ ὁποῖος παρίστανε μὴ γλάστρα μὲ πολυχρόμα λουλούδια.

Ὁ δαίμονες ἀρχίζε τώρα σιγά—σιγά νὰ σφραῖξῃ ὑποῦλα τὸ τραγοῦδι τοῦ Πειρασμοῦ στὴ λαϊδὴ Λέσσιγγαμ, τὴν ὄραια ἀριστοκρατίδα, πὼς δὲν ὑποχωροῦσε μπρός σὲ τίποτε. Καμάρονε μὲ πόθο ἀπ' τὴν ἀπόμειρη γωνία τῆς, τὸ χιτὸ καὶ δυνατὸ, λεβέντισο κορμὴ τοῦ Μπίλλ, καθὼς καὶ τὸ ἀσθηρὸ, ἀνδροκὸ του πρόσωπο, κι' ἐνοινοῖτε τὸ αἶμα τῆς νὰ γοργοκαυλῇ φλογερὸ στῆς φλέβης τῆς καὶ νὰ ξυπνήκῃ μέσα τῆς πόθος ἀσυγκράτητους κι' ἐπιτακτοῦς.

Ἡ ὄρα περνοῦσε. Ἀνάκωνη περὶ νὰ παλέωνε μὲ τὸ ξαφρακὸ καὶ βίαιο πάθος τῆς ἡ λαϊδῆ, ἀνίσχυρη νὰ δομασίτῃ τὴ φλόγα τοῦ τυφλοῦ καριτίου τῆς, τὸ ὁποῖο ἄναψε καὶ κόφρασε σὴν ψυχὴ τῆς, σπρώθηκε ἀπότομα ἀπ' τὴ θέσι τῆς καὶ χαμογελοῦντας ὑποκριντικὰ καὶ μὲ προσάθεμα ἀφάντιστη, πλησίασε τὸ ἐροστευμένο ξενιγαρόκα. Ἐρριξε μὲ τὰ φρασμαῖν τῆς μὴ ματιὰ ἔκτειρη στὸν πίνακα τοῦ ζωγράφου κι' ἡ φραγὴ τῆς, ἀρμονικὴ, ἱπποῦλη, γεμάτη γοητεία καὶ παγίδες, χάιδεψε τ' αὐτιά του :

— Μὰ εἶνε ἀριστοτέγγιμα αὐτὸ, ἀγαπητὴ μου κύριε. Ἡ μάλλον, ἀγαπητὴ μου Μπίλλ. Συχωρεῖστε μου τὴν οἰκειότητα αὐτὴ, γιατί ἀπ' ὄσα μοῦτε ἡ Πόλλυ, σὰς θεωρῶ πειὰ μνηστῆρα τῆς. Μνηστῆρα τῆς ἀναδεξιμάς μου. Τὴν ἀγαπᾶ ὑπερβολικὰ τὴν καυμένη τὴ μικροῦλα. Μεγάλωσε σάτι μου. Στὰ χέρια μου σχεδόν. Μοῦ τὴν ἐμπιστεύτηκε ἡ μιμά τῆς, χῆρα πειὰ, ὅταν πέθανε ἀπὸ τῆς. Τὴν εἶχα καμαροῦλα μου. Ἦταν πιστὴ κι' ἀροσοῖμένη κι' ἀνέλεβα μὲ τὴν καρδιά μου τὴν προσασία τῆς.

Ὁ Μπίλλ ἐνοινοῖτε τώρα κάτι σάν ἀδιαθεσία νὰ παραλύῃ τὸ κορμὶ του. Ἡ σειρῆνα ἐκείνη τὸν πιροπολοῦσε μὲ τῆς προκλητικῆς, τῆς βαθεῖες ματιῆς τῆς καὶ γι' αὐτὸ, μὲ κόπο κατόρρωσε νὰ μουνιούριση :

— Σὰς εὐγνωμονῶ, μιλαῖδη, γιὰ τὴ στοργὴ σας σὴν Πόλλυ μου. Ἐίμαι κι' ἐγὼ φτωχὸς καὶ μονάχος στὸν κόσμο καὶ γι' αὐτὸ, μόλις τελείωσα τὴν ἀνωτάτη σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἔπεσα ἀμέσως στῆς φρενοζωγραφίῆς αὐτῆς, γιὰ νὰ βγάλω τὸ ψωμὶ μου. Ἀγαπᾶ τὴν Πόλλυ σάν κάτι ἱερὸ κι' ἀγγελικὸ καὶ μὰ πὼς θὰ παντρευτοῦμε τὸν Ἰούνο, ἐλπίζω πὼς ὡς τότε δάχο κερδῖσει μερικά χρήματα, γιὰ νὰ ζήσομε ἀνετα.

— Σκέφθηκα κάτι γιὰ σὰς καὶ γιὰ τὸ μέλλον σας, Μπίλλ. Ἐρχεστε ἀβριο στῆς ἐντεκα στὸ σπίτι μου; Ἐχω πολλὲς κι' ἐπίσημες γνωριμῆς στὸν κύκλο μου, ὅστε εἶμαι βεβαῖα πὼς θὰ βροῦμε

Ἡ γοητευτικὴ, μὰ καὶ θεοτέλλῃ ζωτοχῆρα, τὴν κίτταζε παράξενα.

μιά λύσι επαθμητή, γιά τήν εὐτυχία σου καί γιά τήν εὐτυχία τῆς Πόλλυ, μουρμούρισε ἰσοβλητικά ἡ λαϊδή Λέσσινγκαι καί σφίγγοντας τώρα μέ μιὰ θερμῆ χειραγρία τὸ χέρι τοῦ μουσικισμένου ἀπ' τὴ γοητεία τῆς νέου, πῆρε μαζί τῆς τὴν Πόλλυ καί γλύστρησε σάν ἀνάερα κ' ἀούλλητη νεράδια μακρὰ του. Στὴν πόρτα κοντοστάθηκαν κ' ἡ δὺό τους κ' ἔρριξαν μιὰ στερεὴ ματιά στὸν Μπίλλ.

Κι' ἐκεῖνος κάθωσε τὴ ματιά του στὸ διαβολικὰ σαγηνευτικὸ χαμόγελο τῆς λαϊδῆς, δίχως νὰν νὰ προσέξῃ τὸ τρυφερὸ βλέμμα τοῦ ἀποχαιρτισμοῦ τῆς ἀνόπιστης κ' ἀθώας Πόλλυ, ἡ ὁποία κατέβηκε τὶς σκάλες πλάι στὴ νουνά τῆς, μέ τὴν καρδούλα τῆς γεμάτη ἀπ' τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου τῆς.

— Κἀθήσε, Μπίλλ, κοντά μου... Ἡ λίγες ὥρες πού πέρασαν ἀπὸ χθές πού σὲ πρωτογνώρισα, ἦσαν ἀρετέες, ὥστε νὰ σ' ἀγαπήσω, ὅσο ἀγαπῶ τὴν Πόλλυ. Δὲν ἀγαπᾷς ἀραγε κ' ἐσὺ λιγάκι τὴ... νουνά τῆς μνηστῆς σου ;

Ἔτσι ἔλεγε τὴν ἄλλη μέρα στίς ἐντεκα ἡ λαϊδή Λέσσινγκαι στὸν Μπίλλ. Ἐπιλωμένη μέ νοχέλινα αὐτὴ στὸ πωπουλιένιο ντιβάνι τῆς, ντυμένη μέ διάφανα, προκλητικὰ κ' ἀνάλαφα μεταξωτὰ, γυμνολαμψ, ἔλουζε μέ τὶς μαγνητικὲς ματιές τῆς σάν φεῖδι μυθικὸ τοῦ Πειρασμοῦ, τὸν δειλὰ ὄρθο μπροστὰ τῆς νέου, ὁ ὁποῖος, ἔχοντας μπλεγμένα μέ ἀμνηχανία τὰ δὺό του χέρια, δὲν ἤξερε πῶς νὰ σταθῇ καί πῶς νὰ τῆς μιλήσῃ. Μόνον τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι ὀδματιστοῦ καί φλογεροῦ πάθους, ἡ ὁποία ξεχειλίσε ἀπ' τὴν ἀγνή κ' ἀνθηρὴ νεότητά του, ἀσυνήθητα ἀκόμα στοὺς πειρασμοὺς καί στίς προκλήσεις τῶν κοσμικῶν σειρήνων.

Βεβαίᾳ τώρα γιά τὴ σίγουρη κατάκτησί τῆς, ἡ λαϊδή Λέσσινγκαι κρατοῦσε τὰ χέρια τοῦ Μπίλλ σφιχτὰ καί νευρικὰ στὰ λεπτὰ κ' ἀριστοκρατικὰ δικά τῆς καί τοῦ ψιθύριζε σιγὰ :

— Μπίλλ... Ἔχω στὴ Νίκαια μιὰ ἑταῖρι ὀπέρωρη. Ἡ θάλασσα, ἡ γαλάζια, τὴν τριγυρίζει, κ' ἕνας ἡλιαυλομένος οὐρανὸς τὴν σκεπάζει ὀλοχροντῆς. Σοὺ τὴ δανείζω γιά λίγους μῆνες. Σοὺ τὴ χαρίζω, ἀν τὴ θελήσεις. Ἐσὺ κ' ἡ Πόλλυ θὰ εἰσάσῃς εὐτυχιζόμενοι ἐκεῖ κάτω. Θὰ ζωγραφίσεις διαρκῶς τὰ ἐκλεκετὰ τοιαῖα γύρω σου καὶ τὸ μεγάλο σου ταλέντο θὰ ἐκδηλωθῇ μέ ἀράνταστη εὐκολία καί γοηγοράδα. Ἡ φήμη θάναυ διχὴ σου ἔπειτα. Ἡ δόξα θὰ σὲ χαϊδέψῃ κ' ὁ πλοῦτος θὰ σοῦ ἐξασφαλίσῃ ἀνετη ζοή. Γιά χάρι τῆς Πόλλυ καί γιά χάρι δική σου, θὰ σὰς ὑποστηρίξω στὴν ἀνώτερη κοινωνία μ' ὄλες μου τὶς δυνάμεις. Πέες μου τώρα, Μπίλλ, μ' ἀγαπᾷς λιγάκι ;

Ἡ ματιές τῆς τὸν πυρολούσαν. Ἐνοιωθε τὸ ζεστὸ σῶμα τῆς νὰ σαράζει πλάι του. Μεθυσμένος, ἔξαλλος, σάν ἀνθρωπος—κτῆνος, πρωτόγονος καί μουσάργιος, τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὸς σιδερένια μπράτσια του κ' ὀλοῦσε τὰ χεῖρά του σ' ἕνα φιλι ὀδνηροῦ, βίαιου καί καυτεροῦ, τὸ ὁποῖο ἀναστάτωση καί συγχιλόνισε σφιχτὰ τὰ σῶμάτα τους.

— Θὰ σὰς κάνω δική μου. Θὰ τὴ χάλασω μέ τὴν Πόλλυ. Μέ τυραννεῖ ἀπαίσινα ἡ σκέψι αὐτή, μὰ σὺ μοῦ χαρίζεις μιὰ ἀρπαστη εὐτυχία. Θέλεις νὰ παντρευτοῦμε ὅσο πῶ γρήγορα μπορούμε ; Πέες μου, θέλεις ; ἔλεγε ὁ Μπίλλ, δίχως νάχη πειὰ συναίσθησι τοῦ ἑαυτοῦ του, κεντριζόμενος ἀπ' τὴν παραφορὰ τοῦ πάθους.

Μὰ ἡ λαϊδή Λέσσινγκαι, μεθυσμένη κ' αὐτὴ ἀπ' τὸν πόθο, ἀλλὰ πῶ ἐμπειρη στίς φοροτῶνες τῆς ἀγάτης, βοήκε τὴν ψυχραμία νὰ γελᾷ σαρκαστικὰ καί νὰ μουρμουρίσῃ στ' αὐτὴ του :

— Ὁχι, καλὲ μου, Μακρὰ ἀπὸ γάμος. Εἶδα κ' ἔπαθα νὰ φύγω ἀπ' τὴν σκλαβιά του καί δὲν μ' ἀρέσει νὰ τὴν ξαναπάθω. Πάρε τὴν Πόλλυ, τὴν καϊμένη. Μὰ σ' ἀγαπῶ κ' ἐγὼ τρελλὰ καί μ' ἀγαπᾷς κ' ἐσὺ ἄλλο τόσο. Τί μὰς ἐμποδίζει λοιπὸν νὰ κρῖνομε τὴν ἀγάτη μας ἀπ' τὸν κόσμο καί νὰ ζῶμε εὐτυχισμένα ; Ἐλα... Δός μου κ' ἄλλο φιλι, Μπίλλ !...

Τὰ μπράτσια τοῦ Μπίλλ χαλάρωσαν μηχανικὰ τὸ σφίξιμό τους καί μιὰ ἀκατανίκητη ἀήθεια τὸν ἔπασε. Ἀναστατάθηκε ἡ ψυχὴ του ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀνασχυντία. Τὰ κινικὰ καί ὀμὰ λόγια τῆς μιλαϊδῆς ψύχραναν μέ γρηγοράδα κερωνοῦ τὸ βίαιὸ του πάθος.

Μιὰ τύχη καυτερὴ τὸν πλημμύρισε ἀμέσως καί σάν νὰ τὸν δάγκασε ὀχιά, τινάχτηκε ὀρθὸς ἀπ' τὸ ντιβάνι. Τὴν κῦτταξε μέ ἀπερίγραπτη περιφρόνησι καί δίχως μιλιὰ, δίχως νὰν νὰ τὴν χαϊρετήσῃ, γλύστρησε σφιχτὰ κ' ἀθόρυβα ἔξω ἀπ' τὸ ἀμαρτωλὸ σαλόνι.

Ἐπειτα ἀπὸ δὺό μῆνες παντρεύτηκε τὴν Πόλλυ.

Κι' ὅσες φορὲς ἡ τύχη κ' ἡ μετάνοια τρικιμίσε τὴν ψυχὴ του, ἀναστατωμένη ἀπ' τὴν ἀμαρτωλή καί προσωρικὴ ἐκείνη ἀδυναμία του, εὐρίσκει τὴν ἀνακούφισι καί τὴν παρηγοριά στὴν ἀδολὴ καί παρθένα ἀγκάλια τῆς γλυκειᾶς κ' ἀγαπημένης του Πόλλυ, τῆς γυναίκας του...

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

— Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

"Αν ὁ πόνος μου ἔμπαινε μέσα στὴν πέτρα, ἡ πέτρα θὰ ράγιζε ἀπ' τὰ βάσανά μου.

"Αν ὁ ἀέρας ἔμπαινε τὸν πόνου μου, δὲν θ' ἄκουγε πειὰ κανεὶς τὸν ἀέρα νὰ φυσᾷ.

"Αν ὁ πόνος μου κατάρθωνε νὰ μπῆ μέσα στὴν καρδιά τῶν βουδῶν, τὰ βουδὰ θὰ σωριαζόντουσαν κάτω κ' οἱ σκληροὶ βράχοι θὰ λυοναν.

"Αν μελετοῦσα τὸ Θεὸ, κάθε φορὰ πού μελετῶ τ' ὄνομά σου, θὰ πῆγαῖνα πρῶτος—πρῶτος στὸν Παράδεισο !

— ΤΟ ΦΤΙΑΣΙΔΙ

"Ὅταν, τέλος, τὴν ξανάδα, εἶχε τὰ δάχτυλά τῆς βαμμένα μέ κινὰ. Τῆς εἶπα :

«— Εἶχες καρδιά νὰ βάφεσαι, ὅταν ἐγὼ ἤμουν μακρὰ σου ; Αὐτὴ εἶπε, λοιπὸν, ἡ ἀμοιβὴ σ' ἕναν πιστὸ ἔραστή ;».

Κι' ἐκείνη ἀπάντησε μέ βαθὺ ἀναστεναγμὸ :

«— Ἀχάριστε ! Τὴν ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ μας ἔχουσα ματωμένα δάκρυα καί τὰ σφόγγισα μέ τὰ χέρια μου. Νά, γιὰ τὴν δάχτυλά μου εἶνε βαμμένα κόκκινα... Εἶνε βαμμένα ἀπ' τὸ αἷμα μου.»

— ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ

Σ' ἐμελετοῦσα ὅταν τὰ βέλη σφύριζαν κατ' ἐπάνου μου κ' ὅταν τὰ σταθὰ ἀχνίζαν ἀπ' τὸ αἷμα μου...

Κι' ἐπιθυμοῦσα μέ θερμὴν νὰ φιλήσω τὰ σταθὰ, γιὰ τὴν λάμψι τους μοῦ θύμιζε τὸ χαμόγελό σου...

Κι' ἤθελα ἀκόμα νὰ πάσω διὰ τὰ βέλη πού πετοῦσαν καί νὰ τ' ἀγκάλιασω, γιὰ τὴν θύμιζαν τὶς γλώσσες τῶν μαλλιών σου πού σφύριζαν ὅταν ἔτρεχες στὸν κάμπο μαζί μου.

Κι' ἐπιθυμοῦσα νὰ σφίξω στὴν ἀγκυλιά μου ὄλο τὸν πόλεμο, γιὰ τὴν θύμιζε τὸ θάνατο.

Ἀλήθεια, μέσα στὴν κότυπα τῶν χειλῶν σου δὲν μοῦ κερνοῦσες κ' ἐσὺ κάποτε τὸ θάνατο ;...

— Σ' ΕΝΑΝ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

Μὴ νομίζεις πῶς εἶνε καλὸ νάνα κανεὶς καμπούρης !

Ἀπ' τὴν καμπούρα πᾶρνει κ' ἡ Ἡμισέληνος τὰ θέλητρά τῆς.

Ἐτα καμπούρικο εἶνε καί τὸ τόξο, τὸ τόξο τὸ φρονικότερο κ' ἀπ' τὸ κοντάρι κ' ἀπ' τὴν κόψι τοῦ μακαριοῦ.

Τὸ μουζοῦκι εἶνε παρόμοια καμπούρικο, τὸ μουζοῦκι, πού ἡ ἀρμονίες του λιχνίζον τὶς νύχτες τῶν ἑορτῶν μας.

Κι' ἡ γκαμηλές πού ἔχουν μεγάλη καμπούρα, εἶνε καλύτερες ἀπ' τὶς ἄλλες.

Ὁ σκῆνος πού δὲν λυγίζει, εἶνε χωρὶς χάρι καί τὸ καρὰβι ἂν δὲν ἦταν γυρτὸ δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντισταθῇ στὰ κύματα.

Ὁ Θεὸς θέλησε νὰ σὲ προκίσει μέ τόσες χάρες, ὥστε σοῦ πρόσθεσε ἐπὶ πλέον μιὰ καμπούρα.

Ἐτσι ἀκριβῶς εἶνε καί τὸ ὄμορφο βουναλάκι.

Ἐτσι καί τὸ περήφανο κῆμα ἐπάνου τῆς μεγαλύτερης θάλασσα.

Κι' ἡ γυναῖκες ὅταν σὲ βλέπουν, δὲν ἔχουν πειὰ παρὰ ἕναν πόθο : Νὰ ἴδουν κ' αὐτὲς τὸν ἄντρα τους μέ μιὰ ἐρωτικὴ καμπούρα, σάν τὴ δική σου.

— Η ΑΝΟΙΞΙ

Ἡ ὀροσερὴ ἀνοιξὶ ξανάθε, χαμογελῶντας μέ χάρι. Γιά τὸ γυρισμὸ τῆς ἡ Ἀγὴ ἔστειλε μήνυμα στὰ πρῶτα ὀδὰ πού κομόντουσαν ὡς χθὲς ἀκόμα.

Ἡ ὀροσιὰ πέρασε κρυφὰ τοὺς κάλυκες τῶν λουλουδιῶν, σάν νὰ θελε ν' ἀφήσῃ ἐκεῖ ἕνα ὄραϊο μουσικό.

Ἡ ὀροσιὰ στὰ κλαδιὰ κρεμαίει περικίδρυα ἀπὸ ὄγρὰ μαργαριτάρια πού τὰ σκορπᾷει παίζοντας.

Τὸ ρυκί εἶνε μιὰ ἀνοιχτὴ σελίδα βιβλίου, ὅπου τὰ πουλάκια ἐργοντα νὰ διαβάσουν τραγοῦδια.

Τὰ πουλάκια φαναροῦν στὴ ρυθμική τους γλώσσα.

Ἡ σιὰ μπερδεύεται ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φυλλώματα.

Τὸ νερὸ τρέχει τραγοῦδώντας.

Τὰ ὀδὰ χαμογέλασαν σὲ κάποια στιγμή, ἐπειδὴ οἱ νάρκισσοι μωσανοῖσαν τὰ μάτια τους.

Ὁ κῆπος πειὰ γιορτάζει, κλοπιμισμένος ὄλος μέ λουλούδια.

Τὰ σύννεφα βοῦρκωσαν ἀπ' τὸν καινὸ τοῦ μισμοῦ καί τὸ πύρινο γέλιο τῆς ἀστρατῆς φωτίζει τὸν οὐρανὸ.

Τὰ σύννεφα βρίσκονται σὲ πόλεμο.

Ἡ βροχὴ ἐτοιμάζεται γιά τὴν φυγὴ τῆς καί τὰ κλαριά τρέμουν ἀπ' τὸ φόβο τους.

